

GEESTELIJKE OORLOG EN DE BIJBEL

door Jan Willem Bakker

INHOUDSOPGAVE

Deel 1 Wat is de bijbelse basis van geestelijke oorlog?

Geestelijke oorlog in het Oude Testament

Het Nieuwe Testament openbaart de echte vijanden

Jezus heeft ons Zijn gezag over de gehele legermacht der vijand gegeven

Deel 2 Bezwaren tegen geestelijke oorlog op hoog niveau

Bespreking van drie bezwaren

De rol van Daniël en andere profeten in geestelijke oorlog

Deel 3 Bijbelse lessen over geestelijke oorlog

Wat is het doel van geestelijke oorlog?

De strijd en timing zijn van de Heer

Reiniging en toewijding zijn noodzakelijk

We hebben aldoor Gods leiding nodig

De strategie en tactiek zijn zelden dezelfde

Leiderschap: de juiste persoon op de juiste plaats

Sommige mensen horen niet op het slagveld thuis

Niet iedereen is in dezelfde mate geroepen

Gebedssteun is deel van de oorlog

Deel 1. WAT IS DE BIJBELSE BASIS VAN GEESTELIJKE OORLOG?

Geestelijke oorlog in het Oude Testament

In het Oude Testament kunnen wij lezen dat oorlog heel belangrijk was voor de Israëlieten. Zij voerden niet in de eerste plaats oorlog omwille van hun eigen wensen en verlangens. Oorlog was een goddelijke opdracht. Het ging in oorlog om meer dan de bescherming van de Israëlieten of het veroveren van land of oorlogsbuit. Oorlog was ook een geestelijke zaak. De Heer gebruikte de Israëlieten om de heidense volken van Palestina te oordelen vanwege hun afgoderij en andere gruwelen. God wilde ook die heidense volken uit het land verwijderen om er voor de zorgen dat het land dat Hij voor Zich Zelf had gekozen, vrij zou zijn van afgodendienst en andere geestelijke verontreiniging. Behalve het verdrijven van de heidense volken uit het land, moesten de Israëlieten ook hun gewijde palen en andere voorwerpen die met afgoderij en magie te maken hadden, vernietigen, zodat de geestelijke onreinheid uit het land zou verdwijnen.

Het is opvallend dat de Heer Zelf het initiatief voor oorlog neemt. Hij voert strijd tegen de heidense volken en verdrijft hen. Dit betekent echter niet dat Gods volk passief blijft in de oorlogen die de Heer voert. Integendeel, de Heer gebruikt Zijn volk als actieve instrumenten in de oorlog. Op diverse plaatsen in de bijbel, zoals in Exodus 33 vers 2, zegt God dat Hij de heidense volken voor Zijn volk zal verdrijven. Maar Hij zegt ook vele keren dat Zijn volgelingen sterk en moedig moeten zijn in de strijd, zoals in Jozua 1: 6 en 7. Dit toont dat er volstrekt geen tegenstelling is tussen Gods strijd en een actieve rol van de gelovigen in de strijd. Bijbels gezien gaan Gods bijdrage in de strijd en die van ons hand in hand.

Aan het feit dat Gods strijd en die van ons samen gaan, ligt een belangrijk principe ten grondslag die de Heer in de schepping heeft gelegd. In Zijn soevereiniteit heeft God de mens uitgekozen om Zijn partner, medewerker, op aarde te zijn. Hij heeft de mens gekozen om een hoofdbijdrage te leveren aan het uitvoeren van Zijn hemelse wil op aarde. Dit houdt in dat veel van Gods plannen op aarde alleen tot uitvoer worden gebracht wanneer Hij een één of meerdere mensen vindt die als Zijn partner op aarde optreden. Daarom leerde Jezus ons ook bidden, in Mattheus 6 vers 10 ‘Uw wil geschiede, gelijk in de hemel, zo ook op aarde’. In de hemel geschiedt Gods wil. Het is onze taak op aarde te bidden dat deze hemelse wil op aarde ook echt doorbreekt.

Het Nieuwe Testament openbaart de echte vijanden

Een hoeksteen voor het begrip van geestelijke oorlog in de bijbel is Efeze 6, en vooral vers 2. In dit bijbelgedeelte toont Paulus dat geestelijke oorlog niet beperkt blijft tot het Oude Testament. Maar hij laat duidelijk zien wie de echte vijanden zijn. Deze vijanden waren in de tijd van het Oude Testament enigszins verborgen. Paulus stelt dat wij niet vechten tegen ‘vlees en bloed’, heidense individuen en volken. Wij vechten tegen verschillende soorten demonische machten. Deze machten hebben een bepaalde rangorde. Paulus spreekt zowel van boze geesten als van hoge geestelijke machtshebbers zoals wereldbeheersers en overheden. Paulus was zich er zeer van bewust dat de gelovigen door Christus en de Heilige Geest de eigenlijke betekenis van waarheden uit het Oude Testament beter kunnen begrijpen. Dit geldt ook voor geestelijke oorlog. Paulus begreep dat de heidense volken tegen wie in het Oude Testament oorlog werd gevoerd, uiteindelijk niet de echte vijanden zijn in geestelijke oorlog. Die echte vijanden zijn de demonische machten die de heidense volken regeren.

Paulus gebruikt verder de term worstelen om ons gevecht met de demonische machten te karakteriseren. Hiermee zegt hij dat de geestelijke oorlog in de tijd van het Nieuwe Testament even intensief en serieus is als de oorlogen in het Oude Testament. De term worstelen verwijst naar een vechtsport die bestond uit intensief lijf aan lijf gevecht. Deze sport vereiste extreme inspanning en concentratie van beide vechters. In zo’n gevecht kon er maar één winnen, en eindigde de wedstrijd regelmatig met de dood van één van de vechters. Geestelijke oorlog is daarom geen kinderspelletje of slechts een manier van spreken, maar een uitzonderlijk zware inspanning. Het kan niet genoeg benadrukt worden dat de demonische machten waarmee wij volgens Paulus worstelen, ook hoge geestelijke machten zijn, zoals overheden en wereldbeheersers. Dit weerlegt heel duidelijk de veel gehoorde theorie dat de gelovigen alleen macht hebben over het ‘grondniveau’: demonen die individuen lastig vallen of onderdrukken.

Omdat het Nieuwe Testament voortbouwt op de waarheden van het Oude, zijn de principes uit het Oude Testament nog steeds erg belangrijk voor de Christen vandaag de dag. Dit geldt ook voor geestelijke oorlog. Wij kunnen voor onze huidige geestelijke oorlog veel leren van de oorlogslessen van het Oude Testament. De meeste problemen en mislukkingen waarmee wij in geestelijke oorlog te maken krijgen, komen voort uit het voorbijgaan aan, of onbegrip van, deze lessen uit het Oude Testament.

Jezus gaf ons Zijn gezag over de gehele legermacht van de vijand

De andere belangrijke bijbelse hoeksteen van geestelijke oorlog is Lukas 10: 17 tot 19. In Lukas 10 lezen wij dat Jezus gezag gaf aan 70 discipelen om te preken en in Zijn Naam wonderen te verrichten. Toen zij van hun opdracht terug kwamen en aan Jezus verslag uitbrachten, bleken zij vooral verheugd te zijn over hun gezag over demonen. De verzen 17 en 20 geven hun vreugde over dit gezag over demonen aan. In vers 19 lezen wij dat Jezus in reactie op die vreugde hen vertelde dat hun gezag over de ‘grondtroepen’ van de duivel slechts een deel van het gezag is dat Hij aan de gelovigen gegeven heeft. Hun gezag om

mensen van demonen te bevrijden was nog maar het begin. Hij, Jezus, heeft hen, en ons, de macht gegeven ‘tegen de **gehele** legermacht van de vijand’ te strijden. Met andere woorden, de macht om demonische machten te confronteren en uit te drijven is niet beperkt tot de demonen van het ‘grondniveau’ die de discipelen tijdens hun opdracht hadden bevochten. Deze macht om te confronteren en te overwinnen omvat ook macht over demonen van een hoger niveau.

De macht van de gelovigen over de gehele legermacht van de vijand werpt ook licht op vers 18. Jezus zegt daar ‘Ik zag de satan als een bliksem uit de hemel vallen’. Jezus zegt hier in feite dat de macht die Hij de gelovigen heeft gegeven over de gehele legermacht van de satan, ook de macht omvat om de duivel zelf te confronteren en van een plek te verdrijven.

Deel 2. BEZWAREN TEGEN GEESTELIJKE OORLOG

Bespreking van drie bezwaren tegen geestelijke oorlog op hoog niveau

Tegenstanders van geestelijke oorlog stellen veelal dat de bijbel geen concrete voorbeelden geeft van geestelijke oorlog op hoog niveau in de bediening van de apostelen. Of dit waar is of niet, hangt gedeeltelijk van hoe je bepaalde gebeurtenissen in het boek Handelingen uitlegt. Het boek dat Peter Wagner over Handelingen heeft geschreven, is hier een voorbeeld van. Maar zelfs als er inderdaad geen concrete voorbeelden uit het Nieuwe Testament te halen valt, dan betekent dit op zich helemaal niet dat geestelijke oorlog onbijbels is. Zoals ik al heb aangetoond, laat de formulering van Lukas 10: 19 en Efeze 6: 2 duidelijk zien dat geestelijke oorlog op hoog niveau bijbels gefundeerd is. Bovendien moeten wij in gedachten houden dat de bijbel niet alle handelingen van alle apostelen in hun leven vermeldt. Er is bijvoorbeeld een geloofwaardige traditie die stelt dat de apostel Johannes de tempel van Diana in Efeze oordeelde. Deze tempel splitste daardoor in tweeën.

Ook mogen wij niet vergeten dat vele profetieën en beloften uit de bijbel nog niet vervuld zijn. Hoe dichter wij het einde der tijden naderen, hoe dichter ook de tijd komt dat die geheel of gedeeltelijk onvervulde beloften en profetieën wel worden vervuld. Het is dan ook niet verwonderlijk wanneer de macht die Jezus ons heeft gegeven om hoge demonische machten te bevechten steeds sterker doorbreekt naarmate het einde der tijden dichterbij komt.

Een tweede bezwaar luidt dat geestelijke oorlog een miskenning is van het feit dat Jezus op het kruis alles heeft volbracht. Degenen die dit bezwaar aanvoeren stellen dat Jezus de demonische machten door Zijn dood en opstanding heeft verslagen, en dat wij daarom die demonische machten niet meer hoeven te bevechten. Dit bezwaar is gebaseerd op onbegrip van de relatie tussen het volbrachte werk van Jezus en onze verantwoordelijkheid. Natuurlijk heeft Jezus de machten van de duivel overwonnen, maar wij, Zijn volgelingen, hebben de taak Zijn overwinning toe te passen en merkbaar door te laten breken op aarde. Om die reden verzoenen wij mensen met God door evangelisatie en prediking, ook al heeft Jezus Zelf al ‘alle dingen op hemel en aarde met God verzoend’. Jezus heeft het werk van verzoening al voltooid. Maar dit ontslaat ons niet van de verantwoordelijkheid om deze verzoening in de gehele wereld uit te dragen, zodat die verzoening ook echt doorbreekt in de levens van mensen en volken.

Wat voor verzoening geldt, geldt ook voor geestelijke oorlog op ‘grondniveau’, het gevecht tegen demonen die mensen gebonden houden. Jezus heeft deze ‘grondtroepen’ op het kruis verslagen. Desondanks betekent dit niet dat wij dat wij mensen niet meer hoeven te bevrijden van demonen in Jezus’ naam. Integendeel, wij hebben de uitdrukkelijke opdracht om de overwinning van Christus in de praktijk toe te passen en mensen van demonen te bevrijden. Hetzelfde principe geldt eveneens voor oorlog tegen hogere demonische machten. Het feit dat Jezus hen verslagen heeft op het kruis ontslaat ons niet van de taak om hen te

bevechten. Wij moeten Jezus' overwinning over deze hogere machten in de praktijk toepassen, om zo doorbraken te krijgen in landen, regio's en volken. In alle vormen van geestelijke oorlog geldt dat wij 'meer dan overwinnaars zijn in Christus'. Christus' overwinning is onze uitgangspunt in alles wat wij in Zijn naam voor Hem doen. Maar deze overwinning dient in de praktijk te worden uitgewerkt, waaronder ook in geestelijke oorlog.

Een derde bezwaar tegen geestelijke oorlog stelt dat Efeze 6 niet zegt dat wij de geestelijke machten moeten aanvallen. Efeze 6 zou alleen maar spreken over de noodzaak van de Christen om zich tegen demonische tegenaanvallen te verdedigen. Dit bezwaar is gebaseerd op het feit dat de wapens die Paulus in dit gedeelte noemt, vooral verdedigingswapens zijn. Dit argument gaat echter aan Paulus' bedoeling voorbij. In zijn bespreking van de geestelijke wapenrusting vergelijkt hij de gelovigen met soldaten die een versterkte stad aanvallen. In Paulus' tijd stonden boogschutters op de muren van een stad die werd aangevallen. Deze boogschutters schoten brandende pijlen af op de soldaten die hun stad aanvielen. Om zich tegen deze brandende pijlen te beschermen, dienden die aanvallers uiteraard goede beschermende wapens te dragen. Paulus vergelijkt in Efeze 6 de Christenen dus met de soldaten die de versterkte stad aanvallen. En Paulus vergelijkt de demonische machten met de boogschutters die zich tegen die aanval verdedigen. Dus Paulus' bewoordingen laten duidelijk zien dat het de christenen zijn die de aanval uitvoeren, en dat het de demonische machten zijn die hun stad met brandende pijlen verdedigen. De wapenrusting die Paulus in Efeze 6 beschrijft is die van Gods kerk in de aanval!

De rol van Daniël en andere profeten in geestelijke oorlog

Tegenstanders van geestelijke oorlog gebruiken veelal een bekende passage in Daniël 10 als argument voor hun standpunt. Dit bijbelgedeelte beschrijft hoe een hoge engel aan Daniël verschijnt. Die engel spreekt over zijn gevecht, en dat van andere hoge engelen, met de demonische vorsten van Perzië en Griekenland. In dit gedeelte wordt aan Daniël geen actieve rol in dit gevecht toebedeeld. Daaruit maken tegenstanders op dat dergelijk gevechten bij de engelen en niet bij gelovigen thuishoren. Dit gedeelte dienen wij echter uit te leggen tegen de achtergrond van het verschil tussen het Oude en het Nieuwe Testament op het gebied van geestelijke oorlog. Dit verschil heb ik reeds besproken. Geestelijke oorlog in het Oude Testament bestaat niet uit directe confrontatie tussen gelovigen en demonische machten, maar uit een confrontatie met mensen die de afgoden dienen, en met afgodische praktijken. De vraag of Daniël nu wel of geen actieve rol speelde in het gevecht tegen deze demonische vorsten, doet er dan ook weinig toe. Per slot van rekening vermeldt het gehele Oude Testament ook niet de macht van de gelovige om demonen uit mensen te drijven. Jezus introduceert deze praktijk in het Nieuwe Testament, zoals Hij in Lukas 10 ons ook de macht geeft over hogere demonische machten. Die confrontatie tussen gelovigen en demonische machten wordt in het Nieuwe Testament dus wel genoemd, zoals ook blijkt uit Efeze 6. De conclusie is dan ook dat Daniël 10 de praktijk van geestelijke oorlog op hoog niveau absoluut niet weerlegt.

De passieve rol die Daniël in hoofdstuk 10 lijkt te spelen in geestelijke oorlog neemt niet weg dat er al in de tijd van het Oude Testament gevallen waren waar de Heer gelovigen actief gebruikte in Zijn oordeel over hoge demonische machten. Jesaja zegt in hoofdstuk 49 vers 2 'Hij maakte mijn mond als een scherp zwaard', en 'Hij maakte mij tot een puntige pijl'. Jesaja's bediening geeft een concreet voorbeeld van een oordeel die hij, als Gods zwaard, over een hoge demonische macht uitspreekt. In de hoofdstukken 13 en 14 van Jesaja staat een profetie over Babylon. Vanaf vers 12 van hoofdstuk 14 krijgt de tekst extra diepte. Jesaja spreekt dan niet alleen meer tegen het Babylonische rijk maar spreekt hij een oordeel uit over de duivel zelf. Deze uitleg van dit gedeelte is zelfs in niet-charismatische kringen redelijk geaccepteerd. Iets soortgelijks lezen wij in Ezechiël 28. Het diepe taalgebruik geeft aan dat de

profeet niet alleen de menselijke koning van Tyrus aanspreekt, maar tegelijk ook de demonische macht achter deze koning.

1 koningin 13 verschaft wellicht het beste voorbeeld in het Oude Testament van een praktijk die dicht in de buurt komt van geestelijke oorlog op hoog niveau. Koning Jerobeam heeft zijn eigen versie gemaakt van de aanbedding van Jahweh. Hij stelde zijn eigen priesters aan en maakte de plaats Bethel tot nieuw godsdienstig centrum. Hij bouwde op die plek, en ook in Dan in het noorden, een altaar met een beeld van een stier. Deze stier moest de God van Israël uitbeelden, die het volk uit Egypte had geleid. Amos 3 vers 14 en 5 vers 25 en 26 tonen dat de eredienst van Bethel in feite een voortzetting was van de aanbedding van oude afgoden. De herinnering aan deze afgoden was diep in de harten van de Israëlieten blijven hangen na hun uittocht uit Egypte. Dit beeld van de stier was dan ook min of meer een kopie van het gouden kalf dat Aäron in de woestijn had gemaakt. God beschouwde dit altaar en beeld als een gruwel, als afgoderij. Deze valse aanbedding in Bethel werd de ‘moeder van alle afgoderij’ in Israël. Het zette de deur wagenwijd open voor leugengeesten en valse profetie, en baande de weg voor nog meer afgoderij. Die afgoderij begon dus met de namaak aanbedding van God in Bethel en Dan. Daarna werd hieraan de verering van de oude goden van het land Kanaän toegevoegd. Vervolgens kwam daar ook nog de verering van de goden van de volken rondom Israël bij. En dit alles liep uit in een veelgodendom waarin ook de zon, maan en sterren nog werden aanbeden. Bethel was dus een demonisch bolwerk van hoog niveau. In 1 koningen 13 lezen wij dat een profeet, wiens naam niet wordt genoemd, de opdracht krijgt Gods oordeel over dit altaar uit te spreken. Hij doet dat inderdaad ter plekke, waarna het altaar in tweeën splitst. Deze profeet profeteert ook dat de latere koning Josia van Juda dit altaar zou ontwijden en definitief vernietigen. In het perspectief van het Oude Testament is wat Josia deed ook een daad van geestelijke oorlog.

Deel 3 BIJBELSE LESSEN OVER GEESTELIJKE OORLOG

Wat is het doel van geestelijke oorlog?

God is eigenaar van de hemel en de aarde. Hij verlangt ernaar om de aarde met Zijn Heerlijkheid te vervullen. Dit zal volledig gebeuren wanneer Jezus terugkomt. Maar de Heer gebruikt Zijn kinderen om nu al doorbraken van Zijn koninkrijk op aarde te verwerklijken. Hierbij speelt geestelijke oorlog een rol. Deze bediening bereidt doorbraken van Zijn koninkrijk voor. In het Oude Testament moesten de Israëlieten de heidense volken eerst uit het land verdrijven voordat zij Gods erfdeel konden ontvangen en Zijn regeringssysteem konden vestigen. Op dezelfde manier gaat geestelijke oorlog vooraf aan succesvolle evangelisatie en het vestigen van stabiele en volwassen gemeenten. Geestelijke oorlog bevordert ook doorbraken in de geestelijke atmosfeer in een land. Dit houdt in dat geestelijke oorlog veel weg heeft van het werk van Johannes de Doper. Het is een ‘wegbereider’ bediening. Geestelijke oorlog bereidt zowel ‘de weg van de Heer’ als ‘de weg van het volk van God’ voor. Zie hiervoor Jesaja 40:3 en 4; 57:14; en 62:10. Dergelijke oorlog bereidt bewegingen van vernieuwing en opwekking voor door het wegnemen van struikelblokken en stenen, die symbolen zijn van demonische belemmeringen.

Geestelijke oorlog bereidt niet alleen de weg, maar moet ook de resultaten van doorbraken van Gods koninkrijk in stand houden. De Israëlieten dienden niet alleen de heidense volken uit het land te verdrijven. Zij moesten zichzelf ook beschermen tegen de tegenaanvallen van volken die hun erfdeel weer af wilden pakken. Op dezelfde manier hebben moderne gelovigen geestelijke oorlog te voeren om de resultaten van doorbraken van Gods koninkrijk vast te houden. Zij moeten zich verdedigen tegen de tegenaanvallen van de duivel, zodat zij de op hem ‘veroverde grond’ niet weer prijs hoeven te geven. Dit tweede doel van

geestelijke oorlog is net zo belangrijk als de eerste. De geschiedenis van het oude Israël en van de kerk hebben allebei aangetoond hoe grondig de duivel het werk van God in een bepaald gebied kan vernietigen. Het beste voorbeeld is wellicht Turkije. Dit land had ooit vele krachtige kerken, waar momenteel nog maar heel weinig van over is. Een dergelijke teruggang van Gods werk in een streek is uiteraard nooit aan de Heer te wijten. Het ligt aan Zijn medewerkers op aarde, de gelovigen, die toegestaan hebben dat de duivel het resultaat van vroegere geestelijke doorbraken heeft kunnen stelen.

De strijd en de timing zijn van de Heer

In Jozua 5: 13-15 spreekt de bijbel over de ontmoeting tussen Jozua en de ‘vorst van het heer des Heeren’. Van deze ontmoeting kunnen wij veel leren. Hoogstwaarschijnlijk was deze ‘vorst’ Jezus Zelf, in Zijn Oud Testamentische gedaante als Engel des Heren. Heel naïef vraagt Jozua of Hij voor of tegen de Israëlieten is. Het merkwaardige antwoord luidt: nee, waarmee de Engel wil zeggen dat God noch voor noch tegen hen is. God wil Jozua hiermee duidelijk maken dat deze strijd niet die van Jozua of van Israël is, maar van God Zelf. De vraag is daarom niet of God aan onze kant staat, maar of wij aan Gods kant staan.

Deze passage bevat enkele diepe en uiterst belangrijk lessen. Omdat deze oorlog van God was, en omdat Jozua en de Israëlieten God hielpen in Zijn oorlog, zegende God hen. In geestelijke oorlog is het daarom van doorslaggevend belang om te weten of een bepaald gevecht ons gevecht is of van de Heer Zelf. Wij zullen niet echt doorbreken als wij op eigen initiatief strijden, en vanuit onze eigen wijsheid, en dan toch maar hopen dat de Heer ons wel zal helpen. Het is zelfs mogelijk dat wij een heel pijnlijke nederlaag lijden.

De volgende les die dit bijbelgedeelte leert is dat de juiste timing van doorslaggevend belang is. De Heer zegt ‘nu ben ik gekomen’. Het zou zinloos zijn geweest voor Jozua en Israël om ten strijde te trekken voordat de Heer gekomen was. Niet alleen moeten wij er zeker zijn dat wij Gods strijd voeren. Maar wij dienen deze ook volgens zijn tijdsschema te voeren en te wachten tot hij het ‘startschot’ geeft. Als wij de strijd voeren voordat het Gods tijd is, of wachten tot Gods tijd weer voorbij is, dan kan dit een nederlaag tot gevolg hebben.

Reiniging en toewijding zijn noodzakelijk

De derde belangrijke les van de ontmoeting tussen Jozua en de ‘vorst van het heer des Heeren’ is dat wij ons moeten reinigen en toewijden als wij aan Zijn zijde willen meevechten. God beval Jozua om zijn schoenen uit te doen, omdat hij op heilige grond stond. Dit laat zien dat heiliging en reiniging een noodzakelijk onderdeel vormen van de voorbereiding voor geestelijke oorlog. Ter voorbereiding dienen wij al onze zonden te belijden en af te zweren, en ook te breken met zondige gedragspatronen. Reiniging en bevrijding van demonische gebondenheden en misleiding is ook een absoluut vereiste, hetgeen eerlijk en nederig dient te geschieden. Als wij niet bereid zijn om eerlijk en effectief af te rekenen met zonde, gebondenheid of misleiding, kunnen wij een hele campagne in gevaar brengen en het gehele team dat daarbij betrokken.

Maar reiniging houdt ook toewijding in. Vele acties op het gebied van geestelijke oorlog zijn niet effectief omdat sommige deelnemers lauw of matig geïnteresseerd zijn. Zij zijn er met hun gedachten niet echt bij, of zijn via hun mobiele telefoon met allerlei andere zaken bezig, of willen om de haverklap een nieuwe koffiepauze. Vooral zij die eigenlijk alleen aan een campagne deelnemen om vrienden of leiders een plezier te doen, zijn voor zo’n lauwe houding vatbaar.

Wij hebben aldoor Gods leiding nodig

Het verhaal over de slag om Ai, in Jozua 7, is heel leerzaam. De geweldige overwinning over Jericho had bij Jozua en het volk een overmoedige houding veroorzaakt. Zij hadden zich laten

verleiden te geloven dat zij het stadje Ai wel vanuit hun eigen kracht konden overwinnen, of dat God toch wel met hen zou zijn. Daarom vroegen zij de Heer niet om raad. Het resultaat was een ontluisterende nederlaag en 36 onnodige oorlogsslachtoffers. Dit bijbelgedeelte toont dat onze overwinningen, vaardigheden en ervaring geen garantie vormen voor succes in de toekomst. Het is nodig om voortdurend van Gods leiding afhankelijk te zijn.

Toen Jozua na zijn nederlaag weer naar de Heer ging luisteren, ontdekte hij dat de schuld bij Achan lag. Deze man had Gods uitdrukkelijke bevel om de oorlogsbuit van Jericho uitsluitend aan de Heer toe te wijden, niet opgevolgd. Hij had hier stiekem wel een deel van voor zichzelf gehouden. Ten gevolge hiervan wandelde en vocht Israël niet meer vanuit de kracht van God, maar vanuit hun eigen kracht. Dit veroorzaakte de nederlaag. Het voorbeeld van Achan toont hoe belangrijk het is om je radicaal te reinigen voordat je geestelijke strijd voert. Het laat verder zien dat de geestelijke verontreiniging van één man de nederlaag van een heel team kan veroorzaken. De 36 dodelijke slachtoffers in de slag om Ai tonen dat de dramatische gevolgen van dergelijke geestelijke verontreiniging niet alleen degenen treffen die hier zelf schuldig aan zijn. Om die reden dienen leiders van geestelijke oorlogscampagnes erop toe te zien dat iedere deelnemer zijn of haar heiliging serieus neemt. Het kan zelfs nodig zijn om bepaalde deelnemers van de campagne uit te sluiten, om te voorkomen dat de hele campagne wordt ondermijnd. Het is mijn observatie en ervaring dat de Heer leiders de hiervoor nodige wijsheid en onderscheid geeft, indien zij dit onderdeel van hun taak serieus genoeg opnemen.

De strategie en tactiek zijn zelden dezelfde

Afhankelijkheid van de Heer betekent dat wij onze strategieën van Hem moeten ontvangen. In de bijbel kunnen wij zien dat de Heer Zijn strategieën maar al te graag aan Zijn volk geeft. Deze strategieën verschillen vaak sterk van geval tot geval, en gaan regelmatig tegen elk gezond militair verstand in. Het strijdplan voor de slag om Jericho, in Jozua 6, en de strijd van Gideon tegen de Midianieten, in Richteren 7, waren allebei zeer specifiek en raar, maar heel succesvol.

In geestelijke oorlog is het net zo belangrijk om onze strategieën van de Heer te ontvangen. Elke strijdplan dient aan ons te worden geopenbaard, al kunnen sommige wapens en strategieën wel in meerdere strijdplannen voorkomen. Het is daarom van het allergrootste belang om voldoende tijd te nemen om de Heer te zoeken en van Hem te horen. Intensief gebed en vasten in diverse vormen spelen hierbij een rol. De Heer openbaart in veel gevallen verschillende delen van het strijdplan aan verschillende mensen. De leider of leiders hebben speciale wijsheid en onderscheid nodig om deze stukken openbaring te toetsen en samen te voegen. Geestelijke oorlog zonder profetie en het luisteren naar de Heer eindigt gegarandeerd in mislukking.

Leiderschap: de juiste persoon op de juiste plaats

Door de hele bijbel heen zien wij hoe belangrijk is om de juiste leider voor een bepaalde taak te hebben. God had Jozua uitgekozen om de verovering van Kanaän te leiden, zoals Hij Mozes had gekozen om Israël uit Egypte te bevrijden en door de woestijn heen te leiden. De bijbelgedeelten over Zerubbabel, de eerste politieke leider in Israël na de terugkeer uit de Babylonische ballingschap, hebben dezelfde strekking. De profeten Haggai en Zachariah stellen duidelijk dat Zerubbabel Gods keuze was. (Haggai 2:4). Zachariah 4:7 stelt dat een grote berg, onder meer een symbool van demonisch oppositie, een 'vlakke wordt voor het aangezicht van Zerubbabel'. Dit betekent dat de oppositie tegen Israël in die tijd niet zomaar met elke willekeurig leider kon worden doorbroken. God zou deze demonische oppositie slechts breken als Zerubbabel, Zijn keuze, aan het hoofd van Israël stond.

Geestelijke oorlog heeft veel weg van ‘gewone’ oorlog. Geestelijke vereist discipline, teamwork en een duidelijke leiderschapsstructuur. Wij schenden bijbelse principes als wij niet de juiste leider hebben en ons niet loyaal aan die door God gekozen leiders onderwerpen. Een dergelijke schending van bijbelse principes maakt ons kwetsbaar voor nederlagen en demonische tegenaanvallen.

Sommige mensen horen niet op het slagveld thuis

Geestelijke oorlog op hoog niveau vereist volwassen en toegewijde soldaten. In de bijbelgedeelten, die over oorlog gaan, met name Deuteronomium, staat dat sommige mensen van oorlog waren uitgezonderd. Behalve zij die net waren getrouwd, een huis hadden verworven, of een wijngaard aangelegd, valt op dat bange mensen naar huis dienden te worden gezonden. Het argument om bange mensen naar huis te sturen staat in vers 8: angst is ermee van de troepen zou kunnen ondermijnen. Wij dienen dit bijbelse principe ook op geestelijke oorlog toe te passen. Wanneer wij ontdekken dat sommige mensen eigenlijk bang zijn om aan geestelijke oorlog te doen, ook al dekken zij hun angst een beetje toe, dan moeten wij hen niet mee laten doen.

Er zijn nog andere redenen waarom om bepaalde mensen niet aan een oorlogscampagne mee te laten doen. Wanneer mensen bitter zijn of kritisch of sceptisch over de campagne, dan is het uiterst onverstandig hen mee te laten doen, omdat zij de sfeer en samenhang van het team zeker zullen ondermijnen. Ook wie nog sterk met demonische gebondenheden kampt, persoonlijke wrok koestert of weigert met andere zondige patronen te breken, dienen thuis te blijven, en zij die nog een bolwerk van demonische misleiding in hun leven of bediening hebben thuis te blijven. Mensen die geen beheersing hebben over hun geest en de neiging hebben zich te verliezen in wild en warrig gedrag, zijn eveneens een risico factor. Al deze mensen zijn gemakkelijke doelwitten voor demonische tegenaanvallen, hetgeen een gevaar oplevert voor de campagne en het gehele team.

Niet iedereen is in dezelfde mate geroepen

Gezien Efeze 6 is elke gelovige in zekere mate in geestelijke oorlog betrokken, of hij dit nu leuk vindt of niet. Maar niet iedereen heeft die roeping even sterk. In de verzen 4 en 5 van 2 Korinthe 12 staat dat er verscheidenheid is aan ‘gaven, bedieningen en werkingen’. Geestelijke oorlog is feitelijk een variant van de profetische, en eventueel ook apostolische bedieningen. Niet iedereen heeft de roeping en zalving voor geestelijke oorlog in dezelfde mate. Het verhaal van Gideon in Richteren 7 leert ons ook dat niet iedereen voor oorlog op hoog niveau is geroepen. 2 Samuel 23 en 1 Kronieken 11 tonen dat sommige mensen een hogere gave op het gebied van oorlog hadden dan andere. Hier staat dat David een groep van 30 topsoldaten had waarvan er drie weer een extra hoge plaats bezaten.

Gebedssteun is deel van de oorlog

Exodus 17: 8-16 spreekt over de strijd tussen Israël en de Amalekiten. De aanval van Amalek was kwaadaardig en zonder directe aanleiding. De haat van Amalek tegen het volk van God was zo sterk dat God de ‘herinnering aan dit volk onder de hemel zou uitwissen’. Amalek weerspiegelde de kwaadaardigheid en haat van de duivel zelf. In deze uitzonderlijk belangrijke strijd leidde Jozua het leger van Israël. Maar Mozes bad op een heuvel met Gods staf in zijn hand, met steun van Aäron and Hur. Dit gebed gaf de doorslag. Elke keer als Mozes zijn hand van vermoeidheid liet zakken, had Amalek de overhand. Uiteindelijke won Israël de veldslag vanwege de gebedssteun van Mozes en de hulp van Aäron en Hur. In geestelijke oorlogscampagnes is gebedssteun van andere voorbidders van net zulk groot belang. Sommige campagnes bewerken niet de noodzakelijke doorbraak vanwege gebrekkig ondersteunend gebed van voorbidders die niet direct aan de campagne zelf deelnemen.

Het spreekt voor zich dat de inspanning van Mozes, Aaron en Hur in de strijd tegen Amalek net zo belangrijk was als de inspanning van Jozua en zijn strijders. Voorbidders die thuis of ergens anders voor een campagne bidden zijn ook even belangrijk als de geestelijke strijders die ter plekke een gevecht voeren tegen een bepaald demonisch bolwerk. Het voorbeeld van Mozes, Aaron en Hur illustreert dat ondersteunend gebed heel intensief en vermoeiend kan zijn. Ik raad iedere leider van een geestelijke oorlog campagne dan ook aan om waardering en dankbaarheid te tonen aan de voorbidders die de campagne ondersteunen.

© J.W.A. Bakker, 2004. Overname of vermenigvuldiging van dit artikel slechts met toestemming van auteur en met bronvermelding.